

РЕШЕНИЕ

№ 2800

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 21.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

като разгледа дело номер **1747** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Х. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на С., от [населено място], [улица], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв Н. Т., срещу Решение № 2700 от 08.02.2023 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Според оспорващия, същият добросъвестно е изложил причините, поради които е напуснал С., а именно защото там има въоръжен конфликт, който поставя под заплаха живота му. Твърди се, че административният орган е направил погрешна преценка на обстоятелството, че оспорващият е пребивавал на територията на Република Турция и поради тази причина в случая е приложима концепцията за „трета сигурна държава”. Инвокирани са доводи, че в оспореното решение не са взети предвид Становището на Европейския икономически и социален комитет (ЕИСК) относно „Ролята на Турция в бежанската криза“ (Официален вестник на Европейския Съюз 2018/С 227/03 от 28.06.2018) и на резолюцията на Парламентарната асамблея на Съвета на Европа, в които ясно се сочи, че в Турция често се нарушава принципа „non-refoulement” или забрана за връщане, залегнали в чл. 33 от Женевската конвенция за бежанците, поради която тя не може да бъде приета за „трета сигурна държава”. Твърди се, че в последно време международните организации съобщават за принудително изселване на

сирийски граждани, на упражнен тормоз, насилие и нечовешко и унижително отношение, упражнен над тях, както и за упражняване на натиск за подписване на документи за доброволно връщане. Моли решението да бъде отменено, а преписката да бъде върната за повторно разглеждане на компетентния орган и произнасяне по молбата за предоставяне на международна закрила.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се представлява от назначения по реда на ЗПП адвокат Н. Т., който поддържа жалбата и представя писмени доказателства.

Ответникът заместник председател на ДАБ оспорва жалбата чрез юрк. П..

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-21335 от 15.06.2022 г. до Държавната агенция за бежанците Х. А. А. е поискал предоставяне на международна закрила. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 21335/15.06.2022 г. и е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На проведеното на 05.07.2022 г. кандидатът заявил, че съпругата му, И. А. Х., родена през 2001 г., и малолетната му дъщеря, [дата на раждане], се намират в Турция. Имали сключен религиозен брак в С., а в Турция регистрирали граждански брак. В С. живял в [населено място], а след 2014 г. поради военните действия – в [населено място]. Съпругата му напуснала С., защото била бременна. Не напуснали заедно, защото нямали пари. Седем месеца преди интервюто кандидатът се присъединил към нея в Турция. Завършил педагогика в Университет Е. в [населено място] през 2015 г., след което близо година работил като учител. Напуснал страната си на произход заради войната – местили се от място на място в Д. А., когато Свободната армия нападнала района. През 2014 г. [населено място] бил нападнат от ИД и тогава, заедно с родителите си и други братя и сестри, избягали в [населено място]. Домът им в [населено място] бил разрушен, родителите му живеели в палатка и нямали елементарни условия за живот. Кандидатът посочил, че не е имал проблеми поради религиозна или етническа принадлежност, лично не е преживявал насилие, не е член на въоръжена групировка, не е арестиван, няма взаимоотношения с армията или полицията в страната на произход, но ако бъде върнат там – ще бъде мобилизиран или от сирийската армия, или от кюрдските сили.

Видно от писмо № М - 14648 от 14.07.2022 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Х. А. А., в случай, че същият отговаря на условията по ЗУБ.

Като доказателства по делото е приета справка № МД-702/31.10.2022 г., № МД-655/17.10.2022 г., № ЦУ-147/10.03.2023 г. и № ЦУ-148/10.03.2023 г., относно правата на настоящата обществена и политическа ситуация в Турция и С., особено в контекстна на опустошителното земетресение от февруари и относно положението и правата на гражданите на С., потърсили убежище в Турция.

На проведено на 29.09.2022 г. интервю кандидатът уточнява, че бракът му не е регистриран в Турция, без да посочва причините поради различието с първоно интервю. Представил удостоверение за сключен на 01.01.2018 г. в [населено място] религиозен брак. Съпругата и дъщеря му, [дата на раждане], имали временни

регистрационни карти в Турция и живеели на квартира. В Турция останал около 7-8 месеца и през половината време правил опити да я напусне и да дойде в България. Не е регистриран в Турция. Работил един месец, но го измамили и не му платили. Съпругата му имала „кимлик“, защото била напуснала С. преди него. Било трудно да се живее в Турция – трябвало да се обърнеш към посредник, за да се регистрираш. Работа имало само в И., в останалите градове нямало работа, а той трябвало да се регистрира в друг град. В Турция имало дискриминация и турците се държали безобразно. Представил удостоверение за сключен граждански брак, извлечение от семеен регистър и от граждански регистър относно дъщерята, кимлици (карта за временна закрила) на съпругата и дъщерята. Съпругата му била принудена да се регистрира в Турция, защото родила там.

Постановено е оспореното Решение № 2700/08.02.2023 г. на заместник председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на Х. А. А. за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че по отношение на кандидата не са налице предвидените в чл. 8, ал.1 от ЗУБ предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец. Не са установени и основанията за закрила по чл.9, ал.1, т.1-2 ЗУБ. Молбата е разгледана и във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ – предоставяне на хуманитарен статут при наличие на тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие, в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт в страната на произход на кандидата. Според административния орган, справка рег. № МД-655 от 17.10.2022 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, сочела, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война. Изводите от обобщения анализ на посочената информация кореспондирали със заявените от молителя причини за напускане и оставане извън държавата му на произход. Заместник-председателя на ДАБ направил извод, че обстановката в С. не дава възможност на търсещия закрила да се установи в друга част на страната, където да се ползва със закрила, която да бъде ефективна и да има траен характер.

От друга страна в решението са изложени мотиви относно приложението на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, т.е. преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на търсещия закрила, както в страната му на произход, така и в трета страна, в която той е пребивавал, а именно Турция. Посочено е, че кандидатът не е пожелал да се регистрира в Турция, въпреки наличната там регистрация на съпругата и дъщеря му, поради което причините за напускането ѝ са икономически и лични. Според административния орган, Х. А. А. е живял около 8 месеца в Турция, като съпругата и детето му живеят все още там. В Турция не се установявали тежки дискриминационни мерки спрямо кандидата, които по естеството си за представляват „преследване“ по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ.

Изложени са мотиви защо Турция се явява „трета сигурна страна“ по смисъла на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, като е направено представяне на турското законодателство, касаещо предоставянето на закрила на сирийски граждани, търсещи убежище на територията на страната. Анализът на приетите след 2013 г. закони в Турция сочел, че страната предоставя т.нар. „временна закрила“ на бягащите от войната сирийци. След съответната регистрация, те получавали документ, с който могат да се движат свободно на нейната територия, да имат достъп до пазара на труда и до социални и

образователни услуги. Съобразено е, че оспорващият не е бил обект на преследване в Турция, животът му не е застрашен поради наличие на някое от обстоятелствата, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1-3 от ЗУБ и няма опасност той да бъде върнат в страната си на произход, тъй като всички сирийски бежанци в Турция били защитени срещу принудително връщане в С.. Законът позволявал правото на труд, както за сирийците с временна закрила, така и за условните бежанци от други националности, при условие, че са регистрирани в провинцията, в която желаят да работят в продължение на шест месеца. Кандидатът не бил лице, нуждаещо се от международна закрила, е търсел по-добър живот. Лицето не визирало опасност от връщането му в страната на произход и не сочело проблеми с турските власти.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е връчено на на 13.02.2023 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 17.02.2023, т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, вр. чл.84, ал.3 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган – заместник председател на ДАБ, на когото със Заповед № ОЗ-15/03.05.2022 г. на председателя на ДАБ са делегирани правомощия по чл.48, ал.1, т.1-4 от ЗУБ. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна при липса на данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения. Спорът между страните е изцяло материалноправен относно наличие на основания за предоставяне на международна закрила по чл.8, ал.1 и чл.9, ал.1 ЗУБ, вкл. приложената от административния орган концепция за „трета сигурна държава“.

Според легалното определение, дадено в § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

От цитираните по-горе справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, както и данни, съдържащи се в общодостъпни източници, не се установява, че в Турция, кандидатът има основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или че ще бъде изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Според настоящия съдебен състав остават спорни другите предвидени в посочената разпоредба обстоятелства, даващи възможност да се приеме, че по отношение на Х. А.

А., Турция се явява „трета сигурна държава“.

С определението си за насрочване на делото съдът е уведомил страните, че при постановяване на решението може да се позове общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила, находяща се на следните интернет-страници, утвърдени като сигурни, според методологията на Агенцията за убежището на Европейския Съюз: 1.[www.ecoi.net.](http://www.ecoi.net/), 2.<https://www.amnesty.org/>, 3.<http://www.cpt.coe.int/en/> 4.<https://www.hrw.org/>.

В последния, публикуван доклад на Х. Р. У. през 2023 г., касаещ спазването на човешките права в Република Турция - <https://www.ecoi.net/en/document/2085506.html>, в раздела „Бежанци, търсещи убежище и мигранти“ е отбелязано, че тъй като опозиционните политици все повече подхранват антибежанските настроения, като се застъпват за връщането на сирийци в разкъсаната от война С., президентът Е. отговори с обещания да презасели сирийците в окупираните от Турция райони на С. С.. Стотици сирийски мъже и някои момчета са били незаконно депортирани в С. С., често като са били задържани и принуждавани да подпишат формуляри за доброволно връщане. В доклада се сочи, че връщанията на нелегално пристигнали лица на територията на страната остават проблем. При около 2000 нередовни влизания на ден в Турция, само 200 души са изпратени в центрове, така че останалите или са върнати обратно, или успяват да отидат в други градове.

Цитираната информация, съдържаща се в доклада на тази авторитетна международна организация, поставя най-малкото под съмнение, направения в оспореното решение извод, че при евентуалното му връщане в Турция, Х. А. А. няма да бъде върнат в С..

По отношение на възможността на оспорващия да поиска предоставянето на международна закрила в Турция, съдът намира следното.

Общозвестно е обстоятелството, че Турция е ратифицирала Женевската конвенция за бежанците и Протокола от 1967 г., но прилага географско ограничение спрямо търсещите убежище лица от неевропейски държави. По-конкретно, тя признава само бежанците от Европа, т.е. от страни, които са членки на Съвета на Европа. През април 2014 г. Турция прима нов Закон за чужденците и международната закрила. Законът предвижда четири вида статут на закрила в Турция: а) „статут на бежанец“ за лицата, признати за бежанци по силата на Женевската конвенция, т.е. граждани на една от 47-те държави — членки на Съвета на Европа; б) „условен статут на бежанец“ за признатите бежанци от неевропейски държави; в) „статут на субсидиарна закрила“, какъвто могат да получат европейски или неевропейски граждани, които не отговарят на условията на Женевската конвенция, за да бъдат признати за бежанци, но при връщане в страната си на произход са изложени на риск от смъртно наказание, мъчения или като цяло нехуманно или унизително отношение, или да станат обект на посегателства в резултат на въоръжени конфликти в страната си; и г) „статут на временна закрила“, който се предоставя в случай на масов приток на бежанци. В случая не се спори, че сирийските граждани, които търсят закрила от войната в страната си на произход, ще бъдат обхванати от режима на „временна закрила“.

Според т. 4.1. от Становище на Европейския икономически и социален комитет (ЕИСК) относно „Ролята на Турция в бежанската криза“ (Официален вестник на Европейския Съюз 2018/С 227/03 от 28.06.2018), от 2011 г. насам Турция е страната, приютила най-голям брой бежанци от С. (над 3 милиона сирийски бежанци — 3 222 000). В т. 4.3. от документа се посочва, че сирийците, влезли масово в страната, първоначално са получили статут на „посетители“ (misafir) и впоследствие статут на

„временна закрила”, без обаче да имат правото да подадат молба за статут на бежанец. Целта е да се гарантира, че те ще останат в Турция само докато трае военният конфликт в С. и ще се върнат там, когато ситуацията се подобри.

От анализа на цитираната в справките информация и от тази в становището на ЕИСК, следва единствено възможния извод, а именно, че сирийските граждани, пристигнали в Турция, не биха могли да получат статут на бежанец, защото не идват от държава-членка на Съвета на Европа, както и не биха могли да получат субсидиарна закрила, защото по силата на провежданата в страната държавна политика и приетото законодателство, те получават само т.нар. „временна закрила”.

Т.е. в случая, за Х. А. А. няма възможност да поиска статут на бежанец, по смисъла на Женевската конвенция и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец. Безспорно обемът на предоставяната „временна закрила”, така както е определен в турското законодателство, не съвпада с обема на статута на бежанец и на хуманитарния статут, определени в Женевската конвенция и в Директива 2011/95/ЕС.

По отношение на последната предпоставка, визирана в § 1, т. 9 от ЗУБ, за да може да се приеме, че Република Турция е „трета сигурна страна”, по отношение на сирийския гражданин, в оспореното решение не са изложени никакви мотиви и изводи, направени на базата на обективни факти, от които да се направи заключение, че са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава, ако бъде върнат от Република България. По-скоро в случая би могло да се приеме, че след като Х. А. А. е пребивавал незаконно на територията на Турция, същият няма да бъде приет на нейна територия, ако бъде върнат там от българските власти.

От изложеното съдът намира, че в случая не са налице представките, от които може да се направи категоричен извод, че Република Турция е „трета сигурна страна”, по отношение на сирийския гражданин Х. А. А..

Съдът намира, че в разглеждания казус от изключително съществено значение е да се вземат предвид и условията, предвидени в Директива 2013/32/ЕС, даващи възможност да се приеме, че по отношение на гражданин на държава, която не е държава-членка, трета държава, различна от държавата му по произход може да бъде приета за „трета сигурна държава”.

Съгласно чл. 38, пар. 1 от Директива 2013/32/ЕС държавите-членки могат да прилагат понятието за сигурна трета страна само ако компетентните органи са се убедили, че в съответната трета страна към кандидата за международна закрила ще се отнасят в съответствие със следните принципи: а) кандидатите за убежище не са заплашени поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политически убеждения за живота и за свободата си; б) няма опасност от тежко посегателство според определението в Директива 2011/95/ЕС; в) спазва се принципът на забрана за връщане в съответствие с Женевската конвенция; г) спазва се забраната за репатриране в нарушение на правото на защита от мъчения и жестоко, нехуманно или унижително отношение, както е предвидена от международното право; и д) съществува възможност да се поиска признаване на статута на бежанец и когато той бъде признат, да се ползва закрила в съответствие с Женевската конвенция.

Според пар. 2 от цитираната разпоредба, прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите на националното право, а именно: а) нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна; б) нормите, които се отнасят до прилаганите от компетентните органи методи, с които да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат. Тези методи предвиждат каузална проверка на сигурността в страната за съответния кандидат и/или определянето от дадена държава-членка на страните, считани като сигурни в общ план; в) нормите, които съответстват на международното право и които позволяват индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат, което най-малкото дава възможност на кандидата да обжалва прилагането на понятието за сигурна трета страна поради това, че въпросната трета страна не е сигурна в неговия конкретен случай.

На кандидата също така се разрешава да обжалва наличието на връзка между него и въпросната трета страна в съответствие с буква а). Когато изпълняват решение, което се основава единствено на настоящия член, държавите-членки: а) информират за това кандидата; и б) му предоставят документ, с който информират властите на третата страна, на езика на тази страна, че молбата не е била разгледана по същество. Следователно, ако компетентните органи преценят, че дадена страна, например Турция, представлява първа страна на убежище или сигурна трета страна за даден кандидат, с решението си те отхвърлят молбата за международна закрила като недопустима, без да я разглеждат по същество.

Тези норми от Директивата са транспонирани частично в чл. 13, ал. 1, т. 14 и ал. 4 от ЗУБ.

Буквалното и систематично тълкуване на цитираните разпоредби от вторичното право на ЕС и от ЗУБ, дават възможност да се направи безусловния извод, че ако се приеме, че търсещият закрила идва от „трета сигурна държава“ по смисъла на чл. 38 от Директивата и § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, компетентните органи могат да отхвърлят молбата му като явно неоснователна, т.е. да не я разглеждат по същество.

Разглеждането на молбата на Х. А. А. и постановяването на решение по реда на чл. 75, ал. 1 от ЗУБ, представлява съществено нарушение на административно-производствените правила – отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК.

За пълнота на изложените мотиви, съдът намира, че следва да направи анализ на разпоредбата на чл. 38, пар. 2 от Директива 2013/32/ЕС, независимо от приложението ѝ единствено в случай на отхвърлянето на молбата като явно неоснователна, на основание пар. 1.

Съгласно чл. 38, пар. 2, б. „а“ от Директива 2013/32/ЕС, прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна. Т.е. за да може да се приложи концепцията за „трета сигурна държава“

и молбата за предоставяне на международна закрила да бъде отхвърлена като явно неоснователна, следва освен условията, предвидени в пар. 1, следва да се установи наличието на определена връзка между кандидата и съответната трета държава. Връзката е необходимо да е достатъчна ясно определена, за да се приеме разумно, че кандидатът ще се върне в третата страна. По отношение на определяне на обема на тази връзка държавите-членки запазват широка свобода на преценка при прилагането на това условие в национално ниво. В някои държави за наличие на такава връзка се приема, издадено в третата страна разрешително за пребиваване или местожителство, докато в други се търсят по-скоро лични връзки, като произход на кандидата, владението на официалния език на третата страна, установени семейни, социални или културни връзки и т.н.

По силата на чл. 38, пар. 2, б. „б“ от Директива 2013/32/ЕС, прилагането на понятието за „трета сигурна страна“ се подчинява на нормите, които се отнасят до прилаганите от компетентните органи методи, с които да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат. Тези методи предвиждат каузална проверка на сигурността в страната за съответния кандидат и/или определянето от дадена държава-членка на страните, считани като сигурни в общ план. Тълкуването на тази норма, която не е транспонирана в ЗУБ, налага извода, че концепцията за „трета сигурна държава“ не може да се приложи, освен ако държавата членка не е определила правила в националното си законодателство относно методологията, с което компетентните органи се уверяват, че концепцията за „трета сигурна страна“ може да се приложи или общо към положението на бежанците в определена страна, или по отношение на конкретен кандидат.

Според съображение 46 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС, когато държавите-членки прилагат понятията за сигурна страна за всеки отделен случай или определят страните като сигурни чрез приемане на списъци с тази цел, те следва да вземат под внимание, *inter alia*, насоките и оперативните наръчници, и информацията относно страната на произход и дейностите, посочени в Регламент (ЕС) № 439/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 2010 г. за създаване на Европейска служба за подкрепа в областта на убежището, включително методиката, определена в доклада на ЕСПОУ във връзка с информацията относно страната на произход, както и съответните насоки на В..

На последно място, според чл. 38, пар. 2, б. „в“ от Директива 2013/32/ЕС, прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите, които съответстват на международното право и които позволяват индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат, което най-малкото дава възможност на кандидата да обжалва прилагането на понятието за сигурна трета страна поради това, че въпросната трета страна не е сигурна в неговия конкретен случай. На кандидата също така се разрешава да обжалва наличието на връзка между него и въпросната трета страна в съответствие с буква а). Следва да се отбележи, че и тази норма от вторичното право на ЕС не е намерила място в ЗУБ

Същественото в нея е, че въпреки че държавите-членки може да определят трети държави като сигурни, на кандидатите за международна закрила, следва да се гарантира възможността да оспорят презумпцията за сигурност, на основание на свои индивидуални твърдения и обстоятелства.

От изложения анализ на цитираните разпоредби, може да се направи извод, че дори да се приеме, че за заместник-председателя на ДАБ съществува възможността да отхвърли молба за предоставяне на международна закрила, прилагайки концепцията за „трета сигурна държава”, неговото решение следва да се основава доказана връзка на кандидата с третата държава, на разработена методология за определянето на дадена трета държава като сигурна и на предоставяне на възможност на кандидата да оспори тази презумпция за сигурност на третата държава.

В разглеждания казус, нито едно от тези условия не е взето предвид, не е обсъдено и не е приложено при постановяването на оспореното решение.

По изложените съображения съдът намира, че жалбата следва да бъде уважена.

Делото е необходимо да се върне като преписка на заместник-председателя на ДАБ за постановяване на ново решение, по направеното от Х. А. А. искане за предоставяне на международна закрила. Административният орган, съблюдавайки принципа на директен ефект на правото на ЕС, следва да обсъди наличието на условията за прилагане на концепцията за трета сигурна държава, по отношение на Република Турция, съгласно чл. 38, пар. 1 и 2 от Директива 2013/32/ЕС или да се произнесе по молбата, без да прилага концепцията за трета сигурна страна, но съблюдавайки установените данни, за страната на произход на търсещия закрила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК жалбоподателката има право на сторените в производството разноски, но тъй като липсва искане в тази насока, разноски не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав,**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. А. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на С., от [населено място], [улица], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв Н. Т., Решение № 2700 от 08.02.2023 г. на заместник председателя на Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка за ново произнасяне, при спазването на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ:

